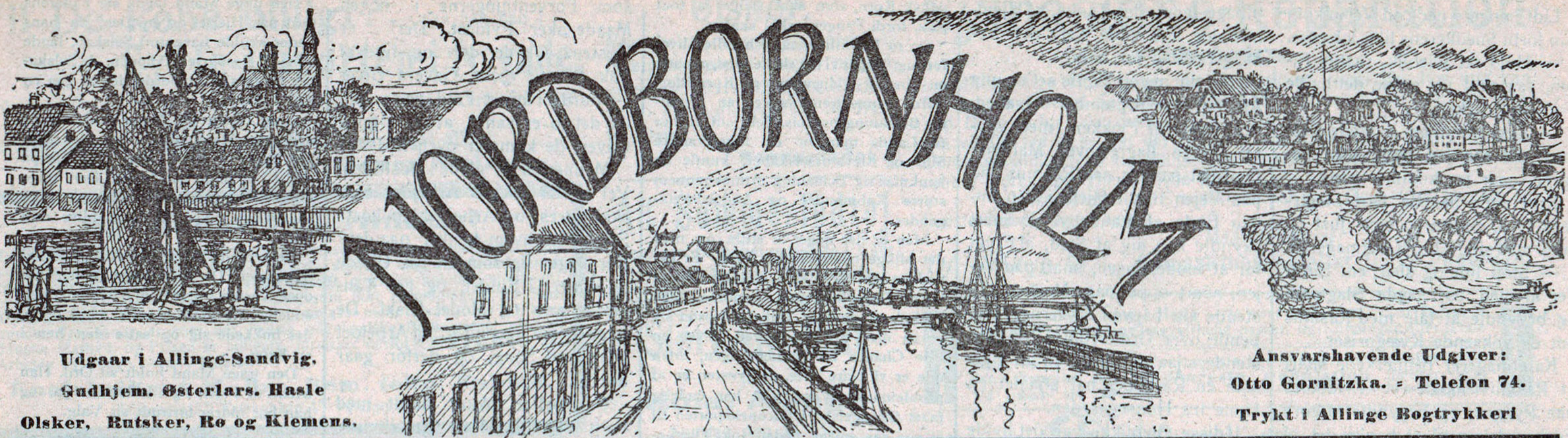

Nr. 262

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - 6 Ø.

Fredag den 19. August

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1932

Kr. Jensen, Lindet, og L. S.s Bladudvalg.

—O—

I „Bh. Av.“ Nr. 163 var Kr. Jensen ude med et Indlæg, hvis Begyndelselyder: „Nogle Bemærkninger til L. S.s Bladudvalgs ret udæskende Artikel“. — Ja, saaledes udtrykker Kr. Jensen sig, hvilket tyder paa, at han er lidt vildfarende paa det Gebet, han har vovet sig ind. Og han har allerede gjort sig skyldig i den Forbrydelse, det jo er, for Smed at rette Bager.

Vi skal nemlig oplyse Kr. Jensen om, at Triumviratet, som han kalder det, ikke er L. S.s Bladudvalg. At to Trediede af dette udgør to Femtede af Bladudvalget, berettiger ikke noget til at gøre Triumviratet identisk med Bladudvalget. —

Kr. Jensen holder sig imidlertid ikke strengt til Triumviratets Artikel; hvis han havde gjort dette, havde vi sluppet ham med ovenstaaende Orientering, nu maa vi give ham et lille Supplement til Triumviratets klare, saglige og værdige Svar. Kr. Jensen benytter Lejligheden til at skyde Bladudvalget i Skoene, og hentyder til nogle stærke Ord, som Bornh. Avis har skullet finde gyldig Grund til at paatale. — Gyldig Grund — ja, efter Kr. Jensens og Bh. Avis' Opfattelse maaske, men ikke efter vores. Man kan ikke altid servere Sødssuppe, selv om mange, særlig ældre Damer, ynder denne. — Vi og vore Mrdlemmer synes bedre om den sursøde Suppe, den er knap saa kedelig af Smag, og i det hele taget virker de krydrede og skarpe Stoffer forfriskende overalt, ogsaa i Polemik og Debat.

Kr. Jensen kan som praktisk Mand vist forstaa, at er Stalden, der skal muges, meget snavset, saa anvendes ikke en Støvkost, men derimod den stive Gadekost. — Forøvrigt var det jo slet ikke Husmændene, de stærke Ord var myntede paa, men de Slagteribestyrelsesmedlemmer, som stemte imod Landbrugets Interesser. Saa Kr. Jensen er udenfor Sammenhængen, naar han skriver: „Vi opgiver ikke, saa snart vi hører nogle stærke, vort eget og vor Bevægelses vigtigste Krav for at slutte os til L. S.“ — Husmændenes vigtigste Krav er formentlige taalige Livsvilkkaar og falder saaledes ganske sammen med vore vigtigste Krav.

Det tyder knapt nok paa Ædrulighed, at Kr. J. beskylder os for, at vi ikke fremfører reelle Begrundelser for vore Paastande, hvilket vi hævder netop er vor Stykke, men han indrømmer jo ogsaa sin Brist, idet han med fremhævet Skrift bemærker „saa vidt vi kan forstaa“. — Naar Kr. J. stadig skriver „Vi“, maa han vel

mene, at han skriver paa Husmændenes Vegne. Han skriver: „Det er vist rigtig nok, at der er et og andet oppe i Tiden, som vi vanskeligt forstaa, f. Eks. at smøge indgaaede Forpligtelser af sig o. s. v.“ Her vandrer atter Kr. Jensen om efter forkert Adresse, thi L. S. vil jo ikke smøge Forpligtelserne af sig, men kræver netop Rentabilitet, saa Forpligtelserne kan klares. —

I sin Vildfarelse fabler Kr. J. videre om de tre Herrer, der danner Bladudvalget, som han antager hører Ungdommen til, er Talerør for musoliniske Synsmaader o. s. v. — Falsum tilhøbe. De tre Herrer danner ikke L. S.s Bladudvalg. De hører ikke Ungdommen til, men er modne Mænd allesammen, selv om ingen af dem har saa stort Skæg, som Kr. J. har: — Og de er ikke Talerør for musoliniske Synsmaader: I Parentes bemærkes, at Bladudvalget heller ikke har Sympatier i den Retning, men kun arbejder for Sammenslutning af alle Landmænd, saa vi kan hjælpes ad og faa gjort Landbruget rentabelt til Gavn for hele vort Samfund. Vi ved, at dette er ogsaa Husmændenes Maal, derfor, Kr. J., bør vi slutte os sammen om Maalet og finde Midlerne, der skal anvendes. —

Efter alle disse Vildfarelser letter Taagen for Kr. J., og han fremsætter et klart Spørgsmaal til d'Herrer, som han stadig antager for Bladudvalget: „Kan man faa Grundlaget for det økonomiske Erhverv bedre, end at hver faar sit fortjente Udbytte?“

Hertil svarer vi: „Nej, absolut ikke!“ Og vi tilføjer, at det netop er det, vi arbejder for, men for Tiden faaringen Landbruger sit fortjente Udbytte. Vi er saaledes Lidelsesfæller L. S.s — og Husmandsforeningernes Medlemmer. Lad os tilegne os det gamle Ordsprog: „Fælles Skade, fælles Sag!“ Vi bliver nemlig alle udsugede af den Regering, som for Tiden sidder ved Magten, og af Højfinansen, som vi træller for.

Literært interesseret, som Kr. J. sikkert er, kender han vist Vessels Digt „Herremanden“. Dette Digt er et glimrende Billede paa hin svundne Tids Uret imod Bønderne, for at Herremanden og hans Søn kunde leve højt, men passer paa et Haar ogsaa i vor Tid, naar vi ombytter Herremanden med Regeringen og Herremandens Søn med alle dem, som Staunings Regering sidder og værner mod den retfærdige Tilpasning, og derfor har Lejlighed til at leve paa et højere Niveau end Landets Økonomi taalder. Dem, der har Ansvar for Regeringens Eksistens er dennes Haandlangere, bliver at ombytte med Tjeneren Jokum. — Herremanden og

hans tidligere Tjener mødes i Helvede, og de kommer i Samtale om, hvorfor de er kommen der. Herremanden siger til Jokum:

„Hvorfor jeg kommen er herved jeg uden Tvivl alt ved Besked, saa jeg omsonst det dølge vilde. Og det er ilde, bekendte Ting at dølge ville!“ —

„Min Søn forfaldt til Svir og Spil, og satte flere Penge til, end min Formue taale vilde.

Og det var ilde, at den ej mere taale vilde!“

„Af Godhed for det Skumpelskud jeg suged mine Bønder ud og deres Suk ej høre vilde.

Og det var ilde, jeg Bondens Suk ej høre vilde!“ —

Dermed har Herremanden skrevet for Jokum, og nu er det Jokums Tur. Han siger:

„Den Søn, som volder I er her, har jeg paa Halsen skaffet Jer. Jeg Fruen intet nægte vilde.

Og det er ilde, slet ingen Ting at nægte ville!“

Moralen i Digtet er let at forstaa. — Paa tre Maader bliver vi Landbrugere grundig udsugede:

1. Den svingagtige Maade, vor engelske Valuta bliver vekslet paa, for at Bybefolkningen og fastlønnede kan leve højt paa Landbrugets Bekostning.

2. Det bundløse Væld af offentlige Udgifter og Skattebyrdens tilsvarende Tryk. Dette Tryk mærkes selvfølgelig ogsaa af alle andre Erhverv, men de kan alle overvælde deres Skatter paa Landbruget i Form af højere Priser og højere Lønninger. —

3. Den meningsløst høje Diskonto, der tolereres i dette Land. Højfinansen og Kapitalen i det hele taget lukrerer nu mere end nogensinde, trods vi har Socialist-regering, der tilsyneladende regerer efter Princippet: „Desperationen leve“. —

Det staar uimodsagt, at Værdien af hele Danmarks Høst ikke forslaa til Statens Udgifter alene. Og saa taler Kr. J. om fuldt Udbytte af Arbejdet. — Nej, intet faar vi Landbrugere for Tiden. —

Nej, Kr. Jensen, vær forsigtig med at forsvare det nuværende System! Naar det sig stærkt nærmende økonomisk Ragnarok en skønne Dag er en Kendsgerning, saa vil Ansvar et maaske være lige saa svært at bære, som det var for Jokum. —

L. S.
Bladudvalget

Det tunge Kors.

—:—

Rasmus og Søren havde været Naboer i flere Aar og gode Venner, og det havde de sikkert vedblevet at være, hvis ikke Søren

havde faaet en lille Pension aarlig. Han havde for Resten betalt den dyrt nok med Tabet af sit ene Ben i Slaget ved Isted.

Den Omstændighed, at Naboer var blevet eet Ben fattigere og en aarlig Pension rigere, blev med Tiden Rasmus en stadig Kilde til Misundelse. Han bebrejdede Skæbningen, at han ikke — som han sagde — kunde sælge et Ben til samme Pris som Søren. Det gik endog saa vidt, at han, naar han betalte sin Husleje, gjorde Bemærkninger om, at hans Nabo var en Lykkens Yndling; thi han kunde sagtens betale sine Regninger, fordi Kongen gav ham saa god Pension, medens han selv, stakkels Mand, jo maatte hænge i fra Morgen til Aften for at faa sine Smuler til at slaa til.

Som Aarenegik, voksede denne Misfornøjelse, og disse og lignende Betragtninger førte han paa Tale ved enhver Lejlighed.

Engang, da han var kommen lidt tilagters med sin Husleje og i bedrøvelige Tanker nærmede sig sin Vært, Købmand Thomsens Hus, for at gøre en passende Undskyldning for Forsinkelsen, mødte han Naboer, der som sædvanlig saa akkurat som et Urværk havde betalt sin Husleje. Dette Møde gjorde ham ikke blidere stemt, og værre blev det, da Købmanden fremstillede Søren som et skønt Forbillede, fordi han altid betalte i rette Tid og til sidste Skilling.

— Ja—ja, knurrede Rasmus, visse Folk er fødte med en Sølvskæ i deres Mund. Søren er nu engang en Lykkens Pamfilius, og det er ingen Kunst, at han kan betale til rette Tid med saadanne Indtægter.

— Det er sandt, at Søren har sin Pension, sagde Købmanden, men hans Svaghed er et tungt Kors. Dersom det var lagt paa dig, Rasmus, vilde jeg meget mere have Medlidenhed med dig.

— Nej, raabte Søren, hvis jeg havde været saa lykkelig som han, at miste mit ene Ben for en Snes Aar siden, vilde det have været en indbringende Dag for mig. Skal vi kalde hans Træben et tungt Kors? — Jeg tænker, at hans store Pension gør det let. — Nej, det er tungere saadan altid at maatte ase og slide som jeg gør det, og saa aldrig komme bedre frem.

Købmanden var en Mand med et godt Humør og tillige en Menneskekender. Han havde længe mærket, at Rasmus havde uheldige Tilbøjeligheder, og han fattede nu en rask Beslutning om at overbevise ham om, at selv det letteste Kors vilde blive for tungt for saa misfornøjet et Sind som Rasmus'.

— Ja, se, sagde han derfor, du har altsaa Lyst til at blive lettet noget for dit Arbejde. Jeg vil gøre mit til at faa dig fri for det Slid,

som du beklager dig saa bittert over. Hvis du mener, at din Nabo Søren Kors er saa let at bære, vil du saa tage dig paa at bære et endnu lettere, imod at jeg lover at eftergive dig din Husleje? Du skal saa herefter bo ganske frit.

Rasmus blev overrasket og bange for, at Forslaget skulde være uantageligt. Han svarede derfor:

— Det beror da paa, hvad Slags Kors det er.

— Saadan ser det ud, sagde Købmanden. Dermed tog han et Stykke Kridt og malede et Kors paa Rasmus Frakke. Saa længe du bærer dette Kors skal jeg ikke forlange en Øre af dig i Husleje.

Rasmus kunde først ikke tro andet, end at hans Vært vilde gøre Løjer med ham, men da han mærkede, at det var hans Alvor udbrød han glad:

— Sandelig om De ikke maa tage min sidste Skjorte fra mig, hvis jeg ikke vil bære dette Kors hele mit Liv.

Rasmus skyndte sig bort og lykønskede sig selv til sit store Held. Hele Vejen morede han sig over Købmandens taabelige Indfald, der havde ladet ham slippe saa billigt fra sin Husleje.

Saa glad havde han i mange Aar ikke været, som han den Dag kom hjem. Hjemme var der slet intet, som kunde ærgre ham. Da han satte sig ned lige efter sin Hjemkomst, lagde hans Hustru slet ikke Mærke til det hvide Kors paa hans Ryg. Men da hun tilfældigvis kom bag ham og saa Korset, sagde hun:

— Hvordan er det, du ser ud? Er der nogen, som har gjort Løjer med dig? — Staa op og lad mig børste dig af!

— Nej Tak! svarede Rasmus. Jeg kan godt børste mine egne Klæder.

— Se saa snart at faa det fjernet! blev Konen ved.

— Naa—naa da! Det haster jo ikke, undskyldte han sig.

Nu blev Konen lidt underlig tilpas. Jeg vil da ikke have, at min Mand skal være til Grin for hele Byen. Lad mig nu børste dig, sagde hun.

Medens hun talte, prøvede hun at børste ham, og da han fandt, at Stillingen blev ham noget usikker, skyndte han sig ud.

— Havde hun taget det lidt med Ro, sagde han ved sig selv, da han gik, saa vilde jeg have fortalt hende om vor store Lykke, men nu kan hun faa Lov at vente lidt.

— Halloj, Rasmus! raabte gamle Jens Smed, da Rasmus drejede om Hjørnet til Smeden. Du har et hvidt Kors paa Ryggen.

— Pas du kun dine egne Klæder! svarede Rasmus og fortsatte sin afbrudte Grublen uden at se tilbage.

Lidt længere nede ad Vejen kom han forbi Snedkerens lille Johanne. — Hold tet Øjeblik, raabte Pigen, saa skal jeg gnide det hvide Kors af Frakken.

— Tak, lille Ven, svarede Rasmus, det kan jeg godt selv besørge, naar jeg kommer hjem.

Kort efter naaede han Slagterens Hus. Slagteren stod just og talte med sin Nabo, Karetmageren.

— Stop lidt og slaa en Sludder af med os, sagde Slagteren og begyndte at tale med Rasmus om de voksende Kvægpriser

Karetmageren bemærkede snart at Rasmus havde et Kridtkors paa Ryggen, og begyndte at gøre Forberedelser til at banke det af med Haanden Rasmus forstod straks, at der kun var een Udvej, nemlig straks at forsvinde, hvis han skulde have Lov at bære sit Kors i Fred, og han skyndte sig derfor bort uden at give nogen Forklaring. Han kom dog ikke fra dem uden at høre Bemærkninger om sin underlige Opførsel.

Korset begyndte allerede at veje tungere paa hans Ryg, end han fra først af havde tænkt.

Den stakkels Rasmus syntes paa denne Dag at være udset til Syndebuk. Neppe havde han gaaet nogle Skridt, før han befandt sig udenfor Skolen. Skoletiden var just forbi, og Børnene var lige i Færd med at gaa hjemad. Rasmus befandt sig meget ilde og indbildte sig, at han allerede hørte Raab bagved sig. Hans Frygt viste sig heller ikke at være ubegrundet; thi neppe var Børnene komne bag ham, før de opdagede Korset og gjorde ham opmærksom derpaa. Da han jog dem bort og bød dem passe sig selv, blev Bemærkningerne ikke færre. Et Par store Dreng sagde endog til Kammeraterne, at det enten var som et Faar, der var mærket til Slagteren, eller ogsaa en Korsfarer som var paa Vej til Jødeland, Og saaledes blev Børnenes Opmærksomhed ikke mindre generende og højlydt.

Rasmus blev bleg af Harmen. Hans Sindsstemning var i Forvejen bitter, og den taalte ikke meget for at bryde ud i Vrede. Han vendte sig om som en arrig Hund og vilde maaske have fangrebet sig paa Drengene, hvis ikke Læreren var kommen gaaende.

Rasmus gik hen imod ham og beklagede sig over, at Børnene var saa uopdragne paa Vejen. Læreren, der havde forstaaet Anledningen, svarede, at han ikke for alt i Verden vilde taale, at Børnene var uartige, men at de jo i god Hensigt havde villet være ham til Hjælp, og at han nu vilde hjælpe ham med at gøre Frakken ren. Det var en underlig Idé at tage saadant op paa en saa forkert Maade.

— Hvad kommer det Kors Dem ved? snærede Rasmus arrig. Er min Ryg ikke min Ejendom.

Læreren saa forundret paa Rasmus, men indrømmede Spørgsmaalets Berettigelse. Derpaa bød han smilende Farvel.

Rasmus gik sin Vej; men Korset blev tungere og tungere.

Han begyndte at overveje, om det dog, naar alt blev drøftet og rengjort, vilde blive ham saa ganske let at betale Huslejen paa den Vis. Der var allerede mødt ham megen Modgang Og vilde det blive bedre, naar den sande Aarsag kom for Dagen? Købmanden kunde lige saa godt have skrevet en Kvittering paa hans Ryg.

Det blev hedere og hedere for ham. Han var gaaet hjemmefra for at faa Fred; men hans Sind var blevet end mere forstyrret. Derfor besluttede han at vende

tilbage igen i den Tanke, at Hjemmet dog nok vilde være det fredeligste Sted for ham.

Har du nogen Sinde set en ung Agerhøne i September Maaned, den sidste af Flokken, med saaret Vinge flagre over Marken? Omtrent saadan saa Rasmus ud paa Vejen til sit Hjem i den anden Ende af Landsbyen. Snart skyndte han sig af Sted, af Frygt for at møde nogen, snart paa Vejen, snart oppe paa Marken, listende sig bagved Træerne, krybende over Grøftvolden og kastende stjaalne Blikke rundt ligesom en Ræv, der har stjaalet en Høne fra Høsegaarden.

I disse Øjeblikke var det hvide Kors blevet ham til en utaalelig Byrde.

Til sidst naaede han sit Hus, og her haabede han at finde Hvile. Men det blev noget ganske andet. Saa snart hans Kone saa ham og bemærkede, at han endnu ikke havde børstet Tøjet, tog hun fat igen, og det var ikke muligt at faa Ro for hendes Paatrængenhed, og selv da han gik til Bekendelse om Aarsagen til Korset, var hun ikke til at styretilfreds. Hun vilde ikke taale, at han skulde gøre sig saaledes til Nar eller være til Forargelse for Naboerne.

Det varede derfor ikke længe, inden Rasmus indsaa, at der ikke var Haab om Hvile eller Fred for ham paa andet Vilkaar, end at han maatte være Korset kvit, og inden Aften tillod han sin Hustru at børste det af.

Den følgende Morgen betalte han Købmand Thomsen sin Husleje.

— Jeg tænkte nok, sagde Købmanden smilende, at du snart vilde fortryde det Købmandsskab. Og han fløjtede til. Dette kan være en god Lære for alle misundelige og utaalmodige Tilbøjeligheder, som bestandig klager over Vorherre og over Livets Besvær. Glem det aldrig Rasmus!

Tanker i Høst-Tiden.

—o—

Landbrugskandidat Thomas Juncker, Aunsogaard, skriver i Berlingske Tidende for 6 August 1932 følgende:

Høsten er i fuld Gang, og meget tyder paa, at den de fleste Steder vil naa „Middel“, hvis Hundedagens vægelsindede Vejrguder vil lade Solen skinne passende mellem Bygerne. Vi er endnu saa tidligt paa Aaret, at der ingen Anledning er til Nervøsitet m. H. t. Bjergningen, selv om Lejesæd besværliggør Arbejdet, og Vejret irriterer nu og da.

Derimod ser Landmændene med saare bange Anelser paa, hvordan Priserne vil blive. En god Høst til en hæderlig Pris kan i mange Tilfælde bringe et lille — men haardt tiltrængt — Pusterum. Daarlige Kornpriser betyder til Gengæld for endnu flere den uigenkaldelige Afslutning paa Tilværelsen som selvstændig Landmand, — til Sorg for dem selv, til Svie for de ufyldstgjorte Kreditorer og til Ulykke for Samfundet.

Udsigterne er alt andet end lyse. Tyskland udbyder i disse Dage prima Rug og Hvede til Priser omkr. 7,5 og 9 Kr. pr. 100 kg. c.i.f. dansk Havn. En mærkelig Situation, eftersom Prisen i Tyskland er tre-fire Gange saa høj, og et Bevis paa Eksportpræmiernes Betydning.

Herhjemme vil Kornet blive tvunget frem paa Markedet straks efter Høst i langt større Omfang end normalt. Forfaldne Gældsposter skal nok faa sat Tærskværkerne i Sving. Udsatte Terminsrenter og Skatter kappes med Veksler om at gøre sig betalt i Høsten. Loven om Panteret i Avlen til Sikkerhed for leveret Saasæd og Kunstgødning virker i samme Retning.

Et særligt stort Udbud af Korn straks efter Høsten lader sig altid forudse, og dette kan aldrig virke stimulerende paa Prisen.

Vi staar altsaa overfor to pristrykende Faktorer: det udenlandske Eksportpræmie Korn og det af Fattigdom og Kreditmangel fremkaldte Udbud af

dansk Korn, som skal sælges a tout prix, fordi Pengene skal skaffes.

De to Forhold maa behandles hver for sig. Tager vi det sidste først, maatte en rimelig Udjævning af Korntilførslerne kunne fremmes ved en fornuftig Belaaningspraksis. Selv om vi her til Lands mangler de amerikanske Silo- og Elevatorselskaber, kunde en bankmæssig Belaaning ordnes gennem større Købmands- og Andelsforetægter.

Men er der noget at stille op med det billige udenlandske Korn? Er det nødvendigt, at vi skal lade os drukne i tysk Dumpingkorn? Landmændene spekulerer derover. Enkelte trøster sig ogsaa med, at der herved bliver en lille Chance for Svinene igen, men alle er vi klare over, at Trøsten er af problematisk Værdi. Vi har endelig faaet Bevægelsen i Baconeksporten til at gaa saa smaat nedad, og Flæskeprisen er som Følge heraf begyndt at stige, saa Rentabiliteten igen kan øjnes. Skal vi nu til at begynde forfra igen? Skal lave Kornpriser atter drive Svinetallet op, saa Resultatet bliver Flæskepriser, der ikke kan dække Produktionsomkostningerne?

Jeg kan ikke se det rimelige i, at vi helt uden Modstand skal finde os i, at det danske Landbrug trykkes ned i en endnu større Elendighed, end det er i Forvejen, fordi Tysklands Toldforanstaltninger kan tvinge den halvsultende Befolkning til at betale saa meningsløst høje Priser for Kornet, at der bliver Raad til næsten at forære en Part deraf til os.

For den, der ikke er Principrytter paa Frihandelens Kæphest, er der tre Fremgangsmaader at overveje.

Man kan enten udligne den tyske Eksportpræmie paa Brødkornet med en Toldafgift, der bringer Kornet op i nogenlunde den Pris, hvortil det kan produceres herhjemme, eller man kan simpelthen forbyde Indførslen af Rug og Hvede og derved tvinge Møllerne til at male dansk Korn.

Begge Veje kan for Brødkornets Vedkommende føre til Maalet, og lader man Indførslen af Foderkorn fri, kan Bestemmelsen ikke skade Flæskeproducenternes Interesser.

Endelig er der en tredje Vej, en Vej, som det ganske overvældende Flertal af danske Landmænd ønsker, vi skal følge. — Jeg tænker selvfølgelig paa Kronenedskæringen, der ligeledes kan bringe Kornprisen i Vejret, og som frem for Told eller Importbegrænsning har den Fordel, at Smør, Flæsk og Æg vil følge med op i Pris.

Man vil maaske indvende, at alle tre Foranstaltninger vil fordyre Brødet eller hindre det i at blive billigere. At Tendensen vil gaa i den Retning, skal jeg ikke benægte. Meget vil det imidlertid ikke betyde for Forbrugerne, fordi Prisfald paa Korn har en stærk Tilbøjelighed til at blive hængende i Bagernes Lommer som ekstra Fortjeneste. Samtidig maa man erindre, at selv om det selvfølgelig er godt, at Folk kan faa billigt Brød, skal der dog stadig Penge til at købe det for. Og Penge kommer igennem Arbejde. Sker der imidlertid ikke væsentlige Forbedringer i Landbrugets Økonomi, vil Arbejdet uvægerligt svinde ind Dag for Dag, fordi Landbrugets Købeevne vil mangle. Vi kommer i saa Fald til at staa overfor en saadan Opgang i Arbejdsløsheden, at selv de nuværende Rekordtal let kan fordobles til Vinter.

Dette bør man ikke mindst i Byerne gøre sig klart.

Høstens Glæde.

—o—

Og aldrig stemmes en Sjæl saa glad, det være sig Mands eller Kvindes, som naar det dufter fra Myntens Blad, og Negene samles og bindes.

Jeppe Aakjær.

— — —

Vi glædes, naar Bladene i Foraarstiden begynder at foldes ud — vi glædes, naar det velsignede Korn bølger paa Danmarks Agre, og ikke mindst naar Høstens Tid er inde — naar Høstmaskinen knebrende og raslende drages frem af de dampende Heste, medens man ogsaa hist og her kan høre et Leblad synge, naar Husmanden paa de smaa Agre trakterer den med sit Strygespaan.

Høstens Tid er inde. Høstens Glæde er i Sindet.

I Foraarstiden er det Forventningens Glæde, der fylder vort Sind — i Høsttiden er det lige-

som Forventningerne i nogen Maade sker Fyldest. Derfor er Høstens Glæde dyb og fuld af Tak til alle gode Gavers Giver — burde i hvert Fald være det, da det jo er sandt, at „alle gode Gaver, de kommer oven ned“.

Mennesker er glade i Høsttiden. Vel er der meget Arbejde, som skal gøres, og Arbejdet kan koste Sved. Men hvem tænker paa det? Der ligger ligesom en lys Glæde og vugger i Sindet, og gør Tankerne lyse og Modet friskt. De unge Sener spændes, og Arbejdet gaar med Sang, og derfor gaar det let.

Gammelfar rokker rundt med Kæp i Haand. Hans Øjneskinner af Høstminder fra „hans Tid“. Da var Tempoet vel knapt saa voldsomt som nu, men Høstens Glæde var den samme — den er evig ny. — Han stikker Haanden i et Neg. Kornet er dejligt tørt. „Ja, det er en stor Velsignelse med saadan et herligt Høstvejr.“ — Han ser paa Sønnensønnen, som bærer hans Navn, han svinger Forken saa let og adræt, og Neg efter Neg forsvinder ind paa Stænget. — „Ja, han kan“. Den nye Slægt rykker frem, og Arbejdet ligger godt i dens Hænder. —

Hvor velsignet og godt i en trang Tid, at Høstens Glæde kan lægge sit Skær over alt og alle. Det er en Tak værd. Høstens Gaver er en Tak værd, og Høstens Glæde bliver først helt sand og faar sin fulde Betydning, naar vi af Hjerter takker for den.

Grundet paa den dejlige varme Sommer, som vi har haft, er Høsten kommen tidlig i Aar, og den skrider hurtig frem — snart er den endt og Negene i Hus, og Landet over samles Mennesker i Kirkerne til Høstgudstjeneste — Takkegudstjeneste for Aarets Høst. — De herlige Høstsalmer vil bruse under Kirkens Hvælvinger og Sindet løftes, fordi det er fyldt af Tak. — Høstens allerstørste Velsignelse ligger netop deri, at den kan stemme Sindet glad og gøre det talfyldt. Vi takker for Høstens materielle Værdier — det daglige Brød — men netop derved, igennem vor ægte følte Taksigelse, er det, at Høstens Velsignelse bliver en Virkelighed for os,

Det skal ikke være tomme Ord, men Sandhed for os, naar vi synger:

Ja, Tak du kære Fader
saa mild, saa rig og rund
for Korn i Hæs og Lader,
for godt i allen Stund.
Vi kan jo intet give,
som nogen Ting er værd;
men tag vort stakkels Hjerte,
saa ringe som det er!
Alle gode Gaver,
de kommer oven ned,
saa tak da Gud, ja, pris dog Gud
for Kærlighed!

Fra Uge til Uge.

—o—

75 Aar.

Tirsdag den 23. ds. fylder pensioneret Strandkontrollør Broch 75 Aar, og det er 40 Aar siden Broch blev ansat som Kontrollør ved Hammerhavnen.

Allinge Jernbanestation.

Fra 1. September er Fru Helene Holm, gift med Portør Arthur Holm, ansat som Ekspeditrice paa Allinge Station.

Hvorledes man finder sig en Hustru.

En rig engelsk Godsejer, der ikke satte Pris paa den moderne Kvindeopdragelse, advarede sin voksne Søn mod de lærde, de mundrappe og de pyntesyge Damer. „Du maa vælge Dig en fornuftig Kone, ikke en, der falder over et Kosteskaff“, sagde han.

Den unge Mand lagde sig Faderens Ord paa Hjerte, og en Dag, da hans Fader skulde have stort Selskab, lagde han en Kost over Trappen, da Selskabet rejste sig fra Bordet for at gaa en Tur i Haven.

„Læg Mærke til denne Kost,“ sagde den unge Mand til en Ven, der stod ved Siden af ham, „den skal hjælpe mig til at finde en Hustru. Den unge Pige, der tager denne Kost og ikke skammer sig ved det, skal blive min Kone.“

De ventede nu, til Selskabet forlod Spisesalen. De fleste unge Damer gik over Kosten, nogle faldt over den, men endelig var der en ung smuk Pige, der bukkede sig og satte den hen i en Krog.

Den unge Mand holdt sit Ord. Han friede til Pigen og fik hendes Ja, og han har aldrig fortrudt sit Valg.

De dødes Sø.

—o—

I den nordligste Del af Sydvestafrika findes der mere end 100000 Kvartmil uudforsket Land, hvor det mest hemmelighedsfulde og samtidig fra et Jægersynspunkt mest righoldige Sted paa Kontinentet ligger. Det er Etosha Plan eller „Dødsøen“, en 100 Kilometer lang og 100 Kilometer bred Sø af Slam. Hvis man en Maaneskinsnat kommer nord fra til Søen, kan man se Tusindvis af Dyreskeletter stikke op af Sumpen. Nu og da kan man af Skelettets Stilling se, hvorledes Dyret i sine sidste angstfyldte Øjeblikke har stridt for at komme op af Sumpen. Alle Afrikas Dyrearter er repræsenteret. Gazeller, Tigre, Aber, Antiloper, Strudse og Elefanter hviler her fredeligt ved Siden af hverandre. Særlig Elefanternes Skeletter træder tydelig frem over Dyndets Overflade. En af Elefanterne er med Opbydelse af sine sidste Kræfter naaet op paa Søens Bred, men længere har den ikke kunnet slæbe sig; her er den blevet liggende og sultet ihjel ligesom Tusindvis af andre Dyr. Dens Stødtænder er meget store og smukke, men ingen har vovet at forsøge at faa fat i dem, ikke saa meget paa Grund af Faren for at blive siddende i Dyndet, men af Rædsel for „Søens Aander“.

De dødes Sø har meget paa sin Samvittighed. Da Hollænderne for 60 Aar siden drog fra Sydafrika til Østafrikas Kyst, og Hundredvis af Vogne med Firspand maatte passere dette Sted, kørte mange vild og styrtede i Etosha Plan.

Brugte

Gravmonumenter

billig til Salg

Kirkeværgen, Hasle. Tlf. 12.

Averterende,

der endnu ikke har indløst de af os udsendte Indbetalingskort paa skyldige Beløb fra sidste Regnskabsaar, bedes indbetale dette paa vor Postkonto Nr. 14146 — inden 8 Dage. Vi har store Udbetalinger og vil gerne spare Dem for de med Incasso forøgede Udgifter.

Otto Gornitzka.

Smaa Annoncer bedes saavidt muligt betalt Kontant.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Annoncer kan indleveres og betales til vor Repr. i Hasle: Bog- og Bladhandler Marekmann.

Vil De købe billigt? — saa gaa hen i Cykle-Importen i Nygade.

Dæk fra 1,90. Slinger fra 0,95. Cykler renses og lakeres for 8,00.
Komplet Radio-Apparat fra 100 Kr.
Alle Reparationer af Cykler og Radio udføres meget billigt.
Ærbødigst **Henry Nielsen.**

Nyt dansk Polermiddel

CENTURIO til Auto og Møbler renser og polerer øjeblikkelig alle polerede og ducolakerede Flader, saa de skinner med Højglans uden at revne eller skade Lakken. — **CENTURIO** giver en holdbar, stenhård, spejlblank og absolut fedtfri Overflade, som ikke er modtagelig for Støv. **CENTURIO** er dansk Fabrikat og sælges med Garanti for at være mindst lige saa godt som det bedste udenlandske Pudsemiddel paa det danske Marked, og Prisen er billigere, foretræk derfor **CENTURIO**, saa Arbejde og Penge bliver i Landet.

Enefabrikant M. Bro, Kem. tekn. Fabrik,
Danasej 32, København V. Telefon 7208.

STRANDHOTELLET i SANDVIG

har aabnet Sæsonen.
Øens livligste Etablissement.
1ste Kl. Restaurant. Moderate Priser.
Telefon 14.
Ærbødigst **Fr. Bidstrup.**

En ny Hesterive Nordlandets Handelshus.

af særlig solid Konstruktion —
kan købes og betales med Korn
af Høst 1932.

Billigt Sukker til Syltning

— ogsaa ægte DEMARARA — samt stærke Henkogningsglas,
Sylteglas, stærke Krukker, Honningglas sælges i Hundredtal
derior billigt.

Nordlandets Handelshus.

Vi beder om kontant Betaling for den bedste Kvalitet

Standard Høstbindegarn;

men saa udleveres dette ogsaa til særlig lav Pris.

Vi har særlig lette og stærke Høstredskaber og nævner
Høforke, Høstriver, Høstfleer, Lehomme
og sælger gerne

Nordlandets Handelshus.

Hvis det kniber med Kærnefoder til Grisene,

saa kan vi hjælpe med sundt og kraftigt Svinefoder — og
saa faar vi Korn af ny Høst som Betaling — efter Aftale.

Nordlandets Handelshus.

Hvis Kronen bliver mindre værd — saa
kommer Prisen paa Kul og Koks højere.
Lad os notere Deres Ordre snarest.

Nordlandets Handelshus.

Mejeriet Kajbjerggaard F lodeis F laskefløde

Vi anbefaler vor Flødeis og vor Flaskefløde.

Hos vore Forhandlere i Allinge-Sandvig, Tein, Olsker Brugsforening
og i Hasle kan alle Sorter Flødeis faas uindpakket uden forudgaende
Bestilling. — Bestillinger paa indpakket Is modtages gerne overalt.

Ring til Allinge 86 og Isen bringes.

Vore øvrige Mejeriprodukter bringes i Erindring.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865. **Chr. Dideriksen, Rønne.** Tlf. 865.
Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.
I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.
Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Enten De biler eller cykler eller gaar gennem Hasle

lige meget om Hellig eller Sogn, bør De stoppe op ved Marckmann
Kiosk, hvor De faar Bornholms bedste FLØDEIS, Vaffel-Bæger-Pind,
nemlig **Karlsens.**

Olsker.

Regnskabet over Kommunens og
Hjælpekassens Indtægter og Ud-
gifter for 1931—32 ligger til Efter-
syn i Forsamlingshuset 14 Dage
fra Dato.

Sogneraadet.

Alt Sommerfodtøj

udsælges til meget nedsatte Priser.
C. Larsen, Vestergade.

Stort Høstbal

paa
Hotel Allinge

Søndag den 21. ds.

4 Mands Jazz Band.

Den aarlige

Personale-Fest

paa Nordlandet afholdes paa
Hotel Allinge Lørdag 27. Aug.

Listen ligger til Paategning paa
Hotellet. — 1 Kr. pro persona.

**Forskellige Overraskelser
i Løbet af Aftenen.**

Kl. 12 serveres varme Pølser og
Rundstykker.

Festen slutter Kl. 2.

Gratis Bal

hver Lørdag Aften.
HOTEL SANDKAAS.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester.

WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg.
Tilbud og Overslag gratis.

Over Land

til Simrishamn, Malmø
og København.

S/S Hammershus sejler fra Allinge
Kl. 9 Mandag, Tirsdag, Torsdag
og Lørdag. — Søndag Kl. 8 og
18,30. Ank. til København 1,25.
Hurtigste, billigste og bekvem-
meste Rejserute.

Enkeltbillet gælder Tur—Retur.
Simrishamn samme Dag 5 Kr.

Christansø—Gudhjem Onsdag og
Fredag m. Afg. fra Allinge 9,30.
Pris 4 og 2 Kr.

Nærmere ved Turistbureauet, Sandvig
Tlf. 100. og Dampskibsexp i Allinge,
Tlf. 75.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2 4.

Renten af Indskud er paa

3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a

Alm. Sparekassetilkaar 4

Boxer udlejes.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Doku-
mentskrivning, Dødsbehandling m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom).
Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Biler udlejes.

15—16 Pers. Turistbil.

12—13 — Charabanc.

6—7 — Chrysler.

Vilh. Riis, Allinge. Tlf. 131.

Al Lastkørsel udføres.

En ung So

der farrer om cirka 1 Md. 1 Ponny
Vogn 1 Gig passende til en Is-
lænder samt en ny istandsat Ford
Vogn med Lad og Førerhus sæl-
ges billigt paa **Hotel Allinge.**
Tlf. 25.

Symaskine-Reparation

Hvorfor

i disse daarlige Tider købe nye Symaskiner, naar De hos mig kan
faa enhver gammel Symaskine istandsat, saa den bliver som ny igen.
Lad Dem derfor ikke overtale af Agenter, men henvend Dem til mig,
saa vil De faa at se, at det er det eneste Sted, hvor Deres Maskine
bliver behandlet reelt og billigt. Jeg reparerer alle Maskiner med Ga-
ranti i Deres eget Hjem. Alle Reservedele føres.

Jeg istandsatte 132 Symaskiner her paa Øen 1930, hvorfra de
fineste Anbefalinger haves.

Med Højagtelse

Tlf. Sandvig 55. **Symaskinespecialist O. E. Pedersen.**

Der siges af Herrerne i Hasle — ja over hele Øen — at **Kjær's**
smertefri Barbering virkelig passer, og Klipningen efter sidste
Mode, den er fin.
Damerne siger: Kjær er den eneste der klipper, som det skal være,
den **fineste og holdbareste Ondulation** udfører han.
Vi gaar til > Kjær.

D. F. D. S.

REJSEBUREAU

Billetter for Rejse med Skib og
Tog overalt i Indland og Udland.

Rejseplaner tilrettelægges.

Hotellophold reserveres.

Billige Ferierejser.

Billetter til D. F. D. S.'s

Indenrigs-Ruter.

Alle Oplysninger meddeles:

Bogtrykker Otto Gornitzka
ALLINGE

Køb danske Varer

og De gavner det
danske Landbrug og
Industri og skaffer

Arbejde til Landets mange arbejds-
løse.

Fest uden Sange er ikke

nogen rigtig Fest!

En Festsang kan ikke undværes
ved festlige Lejligheder, hvad en-
ten det nu er Sølvbryllup, Bryllup,
Konfirmation eller anden Familie-
eller Foreningsfest. — En Festsang
kalder det Humør frem, som skal
til, for at Festen kan blive vellyk-
ket. En saadan Festsang faar De
Allinge Bogtrykkeri.

Gør Deres Indkøb hos
de Handlende, som averter-
rer her i Bladet, derved
støtter De os i vore Be-
stræbelser, for at faa det
udsendt i videre Kredse

Anton Sonnes Maskinsnedkeri og Byggeforretning, Nørreg., Allinge

Alt Bygningsarbejde — saavel nyt som Reparation — ud-
føres hurtigt og billigt. Vinduer og Døre leveres efter Maal
paa faa Dage. Alle Slags Lister haves paa Lager til ned-
satte Priser. Alt Maskinarbejde udføres.

P. Petersen.

Iscreme!

Vor anerkendte Iscreme:
NUCCA — VANILLE — ANANAS
er atter paa Lager i vort Depot i
Allinge ved Chr. Jørgensen. Tlf. 144.

anbefales.

Akfs. Bornholms Iscreme-Fabrik, Rønne.

Tlf. 216 og 599.

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.

Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg,

Noget særlig billige Tilbud:

8 Stk. Pige-Sommerfrakker 90 cm lange sælges for 5 og 7 Kr.
Dame-Sommerfrakker fra sidste Sommer for 20—25—30 Kr.
do. fra i Aar sælges til meget nedsatte Priser.

Uldmousselinjakker sælges fra 9—10—11 Kr.

Ungpigekjoler m. korte Ærmer, smukke Mønstre fra 2,85

Alle Vaskebluser smaa Priser.

Et Parti kulørte Slipover 1,65—1,75 pr. Stk.

Dame-Silkeveste uden Ærmer sælges for 6,35

Magasin du Nords Udsalg,

ved Victor Planck, Allinge.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter,

Dags-Dato, Veksellanketter,

Visitkort og Takkekort,

Love og Regnskaber,

Sange og Salmer,

Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Opiumshulen.

—o—

Nede i den smalle, ildelugtende Gyde med dens fantastiske Maaneskygger kom en Mand gaaende hurtigt, men ganske lydløst. Fra sit Vindue iagttog Lotusblomst den mørke Skikkelse, forvissede sig om, at han bar europæisk Dragt, og knugede sine smalle Hænder sammen i Henrykkelse.

— Han kommer, tænkte hun, han kommer.

Manden standsede lige nedenunder og saa op til det aabne Vindue, men selv om Lotusblomst nok saa meget ønskede at byde ham Velkommen, blev hun dog staaende i Skyggen. Hun vidste, at Snese af Øjne iagttog enhver af Mandens Bevægelser fra det faldefærdige Hus overfor, og at hun kun vilde fremskynde en Katastrofe ved at vise sig. Derfor ventede hun i Tavshed; Manden gik ind ad Døren nedenunder og lukkede den sagte efter sig.

Der gik en Time eller mere, mens Maanen steg højere og højere og gød et sølvklart Lys ud over de Indfødtes Del af Canton for ligesom at skjule alt Snavset og Fattigdommen under sit hvide Skin. En lille bleg Straale stjal sig ind gennem det skæve Vindue og oplyste et Hjørne af Værelset, hvor et Leje af Puder kastede groteske Skygger paa den tynde Væg. Lotusblomst trak et tæt Gardin for det aabne Vindue og ventede i Mørket. Hun vidste, at Manden maatte spille Fantan i Buler nede, før han kunde komme op til hende; maaske blev han ogsaa nødt til at ryge lidt Opium. Men hun var forelsket og derfor tilfreds med at vente.

Tilslidst kom han listende ganske sagte; det var Døden for dem begge, hvis de blev truffet sammen, og selv om Frank Stafford var baade en Ødeland og Dranker, ønskede han dog ikke at bringe Ulykke over Lotusblomst.

Blød og indsmigrende kom hun ham i Møde, og han greb hende i sine Arme og kyssede hende lidenskabeligt, medens hun klynkede sig til ham og næppe turde trække Vejret af Henrykkelse. Den lille Lampe, som hun havde tændt, da hun hørte hans Trin paa Trappen, kastede en svag Rødme over hendes Træk og fik hendes lange Haar til at skinne som rindende Vand i Solskin, i dette Øjeblik troede han paa sin Kærlighed til hende.

Lige udenfor hylede en Hund, og Lotusblomst skælvede. For hende var det et ondt Varsel, et Tegn paa kommende Ulykke. Men Manden havde ingen saadan Frygt; han kyssede hende, og hun blev atter rolig.

— Lotusblomst, hviskede han og betragtede hende, du har grædt!

Hun bøjede Hovedet og skjulte sit Ansigt i hans tynde Jakke. Han klappede hendes glatte sorte Haar og trykkede hende fastere ind til sig.

— Du har grædt, du lille, gentog han, for han havde ikke røget Opium i Aften, og hans Hjerne var klar.

Hun rystede benægtende paa Hovedet.

— Er det ikke sandt, min Sne-lilje? blev han ved.

— Hvad gør det, at jeg græder lidt i min Lykke, hviskede hun, du har gjort mig meget lykkelig.

— Men er det af Lykke, du græder?

— Ja, hvorfor ellers?
— Maaske ved Tanken om Yan Pi, Flod-Kulien.

De talte i Lotusblomstens Sprog, for Stafford havde været mange

Aar i Østen.

— Du ved det altsaa, sukkede hun.

— Jeg har vidst det i nogle Dage.

— Min Far siger, jeg er hans.

— Det er Usandhed, du er min.

Hun trykkede sig tættere ind til ham, og han bøjede sig og kyssede hendes glatte sorte Haar.

— Jeg er din, hviskede hun saa sagte, at han næppe kunde høre det. Og du er min.

— For evigt.

De var tavse lidt, Udenfor hylede Hunden igen, og Lotusblomst skælvede.

Der lød Trin i den ujævne Gade, de standsede udenfor.

— Det er Yan Pi, hviskede Lotusblomst.

— Hvornaar kommer han efter dig?

— Naar han har betalt min Far. Han skal betale meget, for jeg er meget attraaværdig i hans Øjne.

— Du er mere attraaværdig i mine mumlede han, og i sin Uskyldighed og Kærlighed troede hun ham. Hun saa op paa de skarpe Træk, der bar saa tydelige Mærker af Udsvævelse, men i hendes Øjne var han en Gud. Hun strøg hans Kind med sin kølige Haand, og skønt hans Sanser var sløvede, saa han hendes grænseløse Tilbedelse og var rørt. Han sukkede, idet han huskede en ung Pige i England, og Skyggen af en længst forglemt Smerte, der dog aldrig helt var forsvundet, gled over hans Blik.

— Barn, sagde han, du er mig meget kær.

Hun lo blidt.

— Jeg er Kvinde, protesterede hun stolt. Jeg er fem og ti Aar i Morgen.

— Du gode Gud, tænkte han, saa ung.

Men højt sagde han:

— Jeg maa finde en Gave til dig, du lille.

— Hvilken Gave kan være bedre end dine Kys?

Han rystede beklagende paa Hovedet.

— Jeg har ingen Penge. Havde jeg det, kunde vi rejse bort. Der er en Guds Mand, der kunde vie os, og saa vilde vi forlade Canton. Vilde du tage med mig bort, du lille?

— Til Verdens Ende.

— Vi maa have Penge, Lotusblomst. Hvor skal vi faa dem fra?

— Skal vi bruge mange?

— Ja.

— Jeg skal nok skaffe dem, sagde hun pludselig.

— Hvordan?

— Det ved jeg ikke.

— Du vilde vel ikke sælge dig selv, Barn?

— Aldrig. Jeg er din.

Han kyssede hende ømt.

— Men nu maa du gaa, sagde hun, om lidt kommer Yan Pi, og finder han dig her, er jeg dødsens. Du kommer igen i Morgen?

— Jeg vilde dø, hvis jeg ikke kunde komme, sagde han. Men husk Pengene, Lotusblomst, saa gifter vi os.

— Det skal jeg nok, lovede hun og aabnede Døren uden en Lyd. Gaa forsigtig, min elskede.

Og Frank Stafford fulgte hendes Raad og forlod Spillehulen i Tavshed.

Bag sit Gardin iagttog Lotusblomst hans høje Skikkelse, indtil Skyggerne havde opslugt ham, saa rullede hun sig sammen paa sin Pude for at vente paa Yan Pi.

Han kom lidt efter, en tynd Mand krumbøjet af sit anstrengende Arbejde og ledsaget af hendes Fader. Med Hænderne foldet over Brystet og bøjet Hoved ventede hun paa at høre, hvad de

havde at sige.

— Lotusblomst, sagde hendes Far, nu er du en Kvinde og gammel nok til at blive giftet bort. Du er meget attraaværdig i Mænds Øjne, og Yan Pi har tilbudt mig mange Taels for din Haand. Ikke sandt, Yan Pi.

— Saadan er det, sagde han.

— Mange Taels, gentog Faderen med stor Tilfredshed, men du kan ikke betale dem med det samme, Yan Pi?

Yan Pi rystede bedrøvet paa Hovedet.

— En Myre vilde sulte paa den Betaling, en Flod-Kuli faar, sagde han. Men jeg er klog nok, og til de kloge kommer Guld. I Morgen kan jeg have de Taels, der mangler.

— Hører du, Lotusblomst, mumlede den gamle. I Morgen tilhører du Yan Pi. Du vil være ham en god Hustru.

Hun løftede Hovedet og saa lige paa dem.

— Jeg vil være en god Hustru for den Mand, jeg elsker, lovede hun og hendes Far var tilfreds.

— Du har altid været en lydig Datter, sagde han, og de to Mænd vendte sig mod Døren. Men Lotusblomst greb Yan Pi i Ærmet og holdt ham tilbage, og den gamle gik sin Vej smaagrinende.

— Yan Pi, sagde hun langsomt, er det sandt, du elsker mig?

— Det er sandt, Maaneblomst sagde han inderligt.

— Du vil gøre meget for mig?

— Alt!

— Saa vil du give mig de Penge, du har sparet sammen, sagde hun, for jeg har spillet meget Fan-tan, og min Gæld er stor. Der er en Mand jeg skylder mange Taels, og han siger, at han vil forlange mig til Ægte hos min Far, hvis jeg ikke betaler ham.

Yan Pi bøjede Hovedet i tavs Sorg.

— Og hvad med mig, sukkede han, hvad med mig Lotusblomst?

— Der er mange Penge i Canton, sagde hun, og dem maa du skaffe mig nogle af, Yan Pi.

— Hvorledes? spurgte han, og hun blev desperat.

— Mange Mænd med tykke Punge gaar paa Gaderne om Natten, sagde hun betydningsfuldt, og han nikkede og forsvandt.

— — —

Morgenen gryede med en perleklar Rødme, og Heden lagde sig snart over Byen.

Et lille Selskab af engelske Turister gik gennem Fattigkvarteret under Ledsagelse af en Fører. Det var mest unge Mænd, der var ude for første Gang, og de viste levende Interesse for hvert Menneske og hvert faldefærdigt Hus, de gik forbi. Pludselig kom en Englænder langsomt gennem den snævre tunnelagtige Gyde, de var i.

— Jeg synes jeg kender det Ansigt, sagde en af Turisterne tankefuldt. Nu har jeg det; det er Frank Stafford.

Frank Stafford saa op og blev rød af Forlegenhed. Han havde skyet sine egne Selskab saa længe, at Udsigten til at træffe en gammel Bekendt slet ikke behagede ham.

— De tager fejl, sagde han.

— Nej, vist gør jeg ej, sagde den anden. Du er Frank Stafford, og du kender mig ligesaa godt, som jeg kender dig. Jeg er Jack Delancy.

— Ja, saa, sagde Stafford barsk, bukkede let, og gik videre.

Jack Delancy saa forbauset efter ham, saa vendte han sig til de andre.

— Han er stolt, sagde han, jeg maa efter ham. Vi ses senere.

Han løb efter Stafford og greb ham i Armen.

— Hør nu her, gamle Ven, sagde han, lad os gaa hen og faa noget at spise og fortæl mig saa det hele.

Stafford saa et Øjeblik paa ham, saa trak han paa Skuldrene.

— Ja, du kender mig jo, Jack, sagde han, du kan vel nok se, jeg er gaaet i Hundene?

— Snak. Du trænger blot til noget god Mad og nogle ordentlige Klæder.

De drejede ind i en bredere Gade uden videre Konversation, og udenfor en lille Restauration standsede Delancy.

— Kom med herind, sagde han kort, og for første Gang i mange Uger fik Frank Stafford et godt Maaltid. Da han var færdig sukkede han tilfreds og saa over paa sin Velgører.

— Og nu vil du vel formodentlig spille den gode Samaritan, spurgte han ironisk.

— Aah, jeg vil se Samaritanen hængt, svarede Delancy. Du maa have nogle ordentlige Klæder, og kan vi saa ikke mødes i Aften paa Hotel Metropole og drøfte Sagerne?

— Ja, paa den Betingelse, at jeg betaler dig tilbage saa snart som muligt!

— Gerne, sagde Delancy, og de gav hinanden Haanden paa det. Men lad mig nu give dig nogle Penge.

— — —

Bag Gardinet i Vinduet stod Lotusblomst og spejdede efter sin Elskede. Det var mørkt og Gyden var fyldt med Maanelys og sorte Skygger. Nu lød der Trin, og hun saa en mørk Skikkelse aabne Døren nedenunder, det var Yan Pi, Flod-Kulien, og han kom lige op til hendes Værelse. Hun aabnede sagte Døren og lukkede den ligesaa sagte igen.

— Har du bragt Pengene, Yan Pi, hviskede hun, og han nikkede.

— Mange Penge, sagde han. Nu kan jeg købe dig, du skønne, og betale din Gæld.

— Giv mig Pengene, mumlede hun og søgte at skjule sin Glæde. Nu kunde hun blive gift med den Mand, hun elskede, og forlade Canton.

Hendes Plan var lykkedes.

— Yan Pi satte sig paa en Pude paa Gulvet og tog en lille Pose, frem fra sin Klædning, en lille Pose, der raslede melodisk. Den var bundet sammen med en Snor, og i nogen Tid forsøgte han forgæves at løse den stramme Knude.

— Skynd dig, Yan Pi, skynd dig, sagde Lotusblomst aandeløs. Yan Pi nikkede og tog en lang Kniv frem. Med den skar han Snoren over, og væltede Indholdet af Posen ud paa Puden. Det var en hel lille Bunke skinnende Guld, langt mere end Lotusblomst nogen Sinde før havde set. Hun stirrede maabende paa Guld. Saa smilede hun glad til Yan Pi. Hun udmalede sig allerede Fremtiden, et Liv sammen med den hvide Mand, hun elskede saa højt.

Yan Pi nikkede veltilfreds med sig selv.

— Det er mange Penge, sagde han, mange, mange Penge.

— Hvordan fik du fat i dem?

Yan Pi, klappede den slanke Kniv, der blinkede i Lyset.

— En hvid Mand kom fra de rige Gader, sagde han. Han fulgte jeg, for han saa ud til at være rig. Han kom henimod dette Sted og i den mørke Skygge dræbte jeg ham. Han havde alle de Penge paa sig. Dem tog jeg hurtigt og listede stille bort.

— Du blev ikke set?

— Huse ser, men tier, sagde

Yan Pi, der var glad over, at hun tænkte saa meget paa hans Sikkerhed.

Han rakte hende en lille, meget slidt Guldmedaillon.

— Den tog jeg til dig, du smukke, Han havde den om Halsen i en Kæde, men Kæden maatte jeg brække over.

Lotusblomst tog den brækkede Kæde, stak den ene Ende gennem Medaillonens Ring og bandt de to Ender forsvarligt sammen. Saa længte hun den om sin Hals og saa stolt ned ad sig.

— Se, sagde Yan Pi, man kan lukke den op.

Han trykkede paa den ene Side af Smykket, det lille Dæksel fløj til Side, og man saa et lille bitte Fotografi af en hvidhaaret gammel Dame.

— Det er sagtens hans Moder, sagde Yan Pi med stor Forstaaelse. Der er et Billede af ham selv paa den anden Side.

Lotusblomst vendte Medaillon og saa paa Mandsportrættet. Det var hendes Elskede, Stafford.

— Er det den Mand, du har dræbt, spurgte hun.

— Ja, sagde Yan Pi.

Lotusblomst lukkede Medaillon.

Du vidste det altsaa, sagde hun træt, og Yan Pi nikkede.

— Er jeg blind, Kvinde? Ham dræbte jeg, fordi han elskede dig, og dig vilde jeg ogsaa dræbe, hvis jeg ikke selv begærede dig. Betal din Gæld, Lotusblomst, gør dig rede, saa kommer jeg og henter dig i Morgen.

— Jeg skal være rede, lovede hun.

— — —

Dagen kom og med den Yan Pi og hendes Far.

— Vi vil drikke paa din Lykke, Lotusblomst, sagde den gamle Mand, og hun tog Vin og Glas frem, og de to Mænd drak. Saa rejste Yan Pi sig hurtigt, han stirrede forvildet frem for sig, pegede paa Lotusblomst og faldt død om paa Gulvet.

— Kvinde, raabte den gamle. Du har forgiven ham.

— Ja, svarede Lotusblomst. For han har dræbt en Mand, der kom til dit Hus, og røvet Mandens Penge. Du kunde ikke ønske, jeg skulde gifte mig med en Morder?

— Nej, sagde den gamle Mand tankefuldt, men

— Floden er meget nær, sagde Lotusblomst, og pegede i den Retning.

— Mange Mennesker drukner i Floden, indrømmede han. Du siger, han tog mange Penge fra Manden, Datter?

Hun gav ham Pengene, og hans Øjne straaled.

— Du er en lydig Datter, Lotusblomst, sagde han, og paa Grund af min Kærlighed til dig, skal du faa Lov at ægte den hvide Mand, som du elsker. Du skulde have fortalt mig, du ikke brød dig om Yan Pi. Gift dig og lev i Fred, at mine Børnebørn kan glæde mig paa mine gamle Dage.

— Kan jeg ægte en Aand, sagde hun med bitter Stemme.

— Nej, lo han, men den hvide Mand, du elsker, ligger i Opiumskælderen. Yan Pi bedøvede ham og stjal hans Penge. Nu skal jeg hente ham herop.

Aktieselskabet

Hasle Bank

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.